

i Tingets Udvalgsbetænkning af 17de Marts 1885 betegnes som meget moderat i Forhold til den Trang, der i Krigstid vil være til Fæstningsartilleri. At denne Trang ikke senere er bleven formindstet, trænger næppe til Bevis; det vil være unødvendigt at henpege paa den fremtrædende Rolle, Vaabnet har spillet i de seneste Krige, og paa den forøgede Betydning, Artilleriemateriellets store Udvikling har givet det, en Betydning, som med vore særlige Forhold for Dje end mere fortjener at paagtes, for at paavise, at det ikke er forsvareligt fremdeles at lade dette vigtige Led i vor Forsvarskraft savne den oftere foreslaede og højt nødtørftige Udvikling.

I Forbindelse med dette Forflag og til Dels som en Konsekvens af det er foreslaet Oprettelse af en Generalspost ved Artilleriet, foruden den alt eksisterende. Denne Post er dog tillige nødvendiggjort ved den Omstændighed, at de forestillige Hverv, der nu paahvile Artillerigeneralen, under den stærke Udvikling paa Artilleriemateriellets Omraade ere bleve saa mangefidige og uensartede, at det maas anses for uoverkommeligt for en enkelt Mand at føre Overledelsen saaledes, at Kravene i alle Retninger fuldstændig kunne tilfredsstilles. I Hærsforflaget af 1879 findes opført 3 Generalsposter for Artilleriet, nemlig 1 som Chef for Vaabnet i dets Helhed og specielt for de tekniske Afdelinger og 2 som Chefer henholdsvis for Felt- og Fæstningsartilleriet. Da Posten som Chef for det samlede Vaaben ikke anses for absolut fornøden, har man imidlertid her indskrænket sig til at foreslaa 2 Generaler for Artilleriet, der begge skulle være Generalmajorer og saaledes ligestillede og som hver har sit særlige Omraade, der kortelig kan angives saaledes, at Generalinspektøren hovedsagelig varetager alt, hvad der hører til Personellet, medens Materiellet er underlagt Generalstjernen. At Artilleriet for øvrigt ført ved den saaledes foreslaede Forøgelse, hvad Avancementsforhold angaar, vil blive omtrent ligestillet med de øvrige Vaaben, er udsærligt paavist i det i 1888 foreslagte Lovforflag.

Ingeniørkorpsets Vniekompagnier foreslaas forøgede fra 5 til 7, medens Antallet af Reservekompagnier forbliver uforandret. Heller ikke dette Vaaben erholdt ved Loven af 1880 den Styrke og Organisation, det kunde gøre Krav paa under Henhyn til den omfattende Virksomhed, som vil tilfalde det under en Krig, i hvilken Hæren kan forudses for en stor Del at være henvis til Defensiven. Den Betydning, som Telegraf- og Signaltjenesten under saadanne Omstæn-

digheder, og navnlig naar vore særlige Forhold holdes for Dje, vil have for Hærens Operationer, samt Erkendelsen af, at Korpset med sit enkelte Telegrafkompagni langtfra vilde kunne gøre Fjldest over for de mangeartede Fordringer, der maatte stilles til det, bevirkede, at man i Rigsdagsamlingen 1884—85 atter foreslog Korpset udvidet med det Telegrafkompagni, som det ikke var lykkes at faa oprettet ved Hærens Revision. Det bemærkedes, at det havende Kompagni næppe vilde forslaa til stort mere end til at vedligeholde Forbindelsen mellem Hærens højere Kommandoer samt mellem Overkommandoen og Regeringen, og ikke vilde kunne afgive tilstrækkelig Personel til Betjening af det Signalmateriel, der havde, og det Grapectelegrafmateriel, der ligeledes var anstafset. Der er siden den Tid bevilget Midler til Anlæg af et Antal særdeles betydningsfulde Rystudtigs- og Rystsignalfstationer, bestemt til at yde saavel Hær som Flaade Støtte ved at observere og melde fjendtlige Bevægelser paa Søen; men disse Stationer lægge yderligere Beslag paa et stort Personale og gøre Oprettelsen af et nyt Telegrafkompagni end mere paatrængende. Ligesom Landstinget billigede denne Udvidelse, saaledes vandt det ogsaa Tingets Tilslutning, da Ministeriet i Rigsdagsamlingen 1885—86 foreslog Oprettelsen af et Landtorpedokompagni til Betjening af det erhvervede Materiel, der turde ventes i høj Grad at kunne komme Forsvaret til Nytte, da de i senere Aar indvundne Erfaringer havde godtgjort, at Landtorpedoen, anvendt paa kyndig Maade, var et fortrinligt Vaaben; for at faa det fulde Udbytte af Materiellet var det imidlertid, som det nærmere paavistes, nødvendigt, at det fornødne kyndige og uddannede Personale alt var til Stede i Fredstid.

Det er Oprettelsen af disse to Kompagnier, der nu — som det for øvrigt er sket gentagne Gange tidligere — atter bringes i Forflag.

Det har endvidere været Ministeriets Ønske i højere Grad end hidtil at udnytte det fortrinlige Materiale, som utvivlsomt findes i de værnepligtiges ældre Aargange, i Forsvarets Tjeneste, idet man herved ledes af den Overbevisning, at en kommende Krig vil kunne stille Krav til hele den Hæren iboende Kraft. Som Forholdene nu ere, vil en meget stor Del af det forhaandenværende Forstærkningsmandstab ikke kunne optages i Kammerne, medens der ved en Krigs Udbrud ganske sikkert ikke vil leenes Tid og Læglighed til at organisere og oprette ny Afdelinger. For at afhjælpe denne Mangel vil en Forøgelse af Forstærk-